

VOOR ALTIJD DICHTBIJ.♥

SLOT

Rouwen doet pijn, maar kan ook heel mooi zijn. In de aanloop naar Allerheiligen tekent journaliste Lotte Debrouwere het verhaal op van nabestaanden die hun geliefde op een bijzondere manier gedenken.

Totaal onverwacht verloor Ellen Desmet (40) haar man Alexander (44). Ze blijft achter met vier kinderen. Maar Alexander leeft verder. Je kan een brief posten in de brievenbus van zijn graf en je mag er ook een bloem afknippen. “Zo neem je Alexander mee naar huis.”

Vorig jaar, 21 juli. Eindelijk op vakantie met het gezin. Ellen, Alexander en de vier kinderen. Hun zorgenkindje Sofia kwam net terug uit het ziekenhuis. Ze was geopereerd aan haar open schedeltje. De dokters in het ziekenhuis in Leuven hadden het proberen te dichten, na maanden voorbereiding. Maar er was te veel littekenweefsel, dus beslisten ze om het traject te annuleren omdat haar lichaam het niet aankon.

Een lijdensweg voor de toen 9-jarige Sofia en een lijdensweg voor Ellen en Alexander, die al jaren ziekenhuis in en ziekenhuis uit gaan. Sofia heeft niet alleen een open schedel, ze heeft ook een immuunziekte en haar ontwikkeling loopt verstoord. Een genetische aandoening die slechts acht andere mensen op de wereld hebben. ‘Er even tussen-uit, met het hele gezin’, dachten Alexander en Ellen. Dat was nodig. Dus reden ze met zijn allen naar het vakantiehuisje in de Ardennen.

“Het was een mooie, gezellige ochtend. We waren allemaal een beetje uitgelaten, we hadden allemaal dat vakantiegevoel”, vertelt Ellen. “We ontbeten nog ’s ochtends en gingen dan aan de slag. Alexander zou hout klieven met de twee jongens, Lennard en Oscar. Ondertussen verpotte ik planten.” Plots kwam Sofia op haar afgelopen. “Mama, papa is

gefallen.” Ellen maakte zich niet ongerust. Ze dacht aan een appel-flauwte en sommeerde de jongens om gesuikerde cola te halen. Maar Alexander leek weg te ebben. “Hij praatte nog, maar hij leek er niet te zijn.” Ellen belde de ambulance. In het Frans. “*Mon époux est là mais il n’est pas là.*” Ze stonden er snel. Ellen ging mee met de ambulance, de burens letten op de kinderen.

Hartaderbreuk

Het leek al snel zeer ernstig. “Toch dacht ik altijd: ‘*Wir schaffen das*’”, zegt Ellen. “Omdat Alexander een gezonde kerel was. En omdat wij al zo veel hadden doorstaan met Sofia. Ik dacht ‘misschien wordt het een lange revalidatie maar wij kunnen alles aan.’ Alexander werd geopereerd.” Het zou zeker acht uur duren. Inmiddels waren haar ouders, schoonouders en een koppel vrienden gearriveerd.

Na zes uur kwamen de dokters al naar buiten. Alexander was gestorven aan een aneurysma. Een hartaderbreuk. Ellen was 38 en weduwe. “Ik mocht hem nog even zien. Ik heb mijn handen tussen zijn dijen gelegd. Ik zocht warmte. Het nog enige warme plekje. Ik kreeg ook een plastic zakje met zijn trouwring. Ik vond dat verschrikkelijk. Dat het symbool van onze liefde, dat wat je nog verbindt, jij in de wachtka-

Ellen en Alexander kregen samen vier kinderen: Oscar, Lennard, Victoria en Sofia. © GEERT VAN DE VELDE

“Als gezin blijven we staan.
Zo goed en zo kwaad het kan”

Ellen: "De brievenbus in het graf is belangrijk. Het geschrijf gaat over de generaties heen." © GEERT VAN DE VELDE

mer, hij in de operatiezaal, dat dat er niet was toen hij stierf. Dat ze dat hadden moeten afdoen."

Ellen maakte de kinderen niet wakker, ze vertelde het hen de volgende dag. Er werd gehuild. Er was ongeloof. Groot verdriet. Samen met de vrienden en familie moesten ze weer inpakken. En dan kwam die lange rit terug naar huis. Zonder Alexander. "Ik wou Alexander meteen dicht bij me. Ik liet hem thuis opbaren. Ik wist niet dat dat kon, maar een vriendin liet me dat weten en bracht me in contact met Katrien van 'de dagen', die zo iets samen met de begrafenisondernemer regelt.

Lichte balseming

Ellen wijst waar hij opgebaard lag. Aan de overkant van de tafel. In de bijbouw, omringd door ramen. Met zicht op de tuin. "Er was een soort lichte balseming, zodat hij zo lang mogelijk geconserveerd bleef. Ik legde de koeltafel overdag af, zodat hij op kamertemperatuur was. Elke ochtend kroop ik dus onder die koeltafel om hem 'uit te pluggen'. Als de zon er op scheen, deed ik de gordijnen dicht."

"Het was enorm rustgevend. Weg van een kil funerarium zonder raam of licht. Alexander is nog thuisgekomen. Wij zaten gewoon hier aan tafel te eten, te praten, te huilen en aan de andere kant lag papa. Er stond een soort scherm voor, maar in de weerspiegeling van de piano hier, kon je hem zien liggen. De kinderen vonden het fijn dat hij bij ons was. Helemaal niet raar. Alles ging op heel natuurlijke wijze. Sommigen moest ik wel even over een drempel helpen. 'Ga maar bij papa zitten, neem gerust je telefoon mee om er een spelletje op te spelen'. Oscar maakte bandjes voor hem en we knipten samen wat haar van papa af en staken dat in buisjes. De anderen maakten tekeningen, gaven knuffeltjes of plukten bloemen uit de tuin. Soms gingen ze gewoon eens kijken en dan weer weg. Mij gaf het rust om 'goeiemorgen' en 'slaapwel' te kunnen zeggen. Op de laatste dag hebben we hier ook zijn kist zelf dicht gegeven en droegen we ze samen uit het huis."

Facebook

Alexander is er niet meer, maar hij is er nog. "Je kan dat niet met een schaar doorknippen. Zijn Facebook-profiel blijft bestaan. Ik wil geen 'ter nagedachtenis' omdat je hem dan definitief in het verleden klasseert. Ik heb ook gebeld met zijn werkgever, om zijn telefoonnummer te be-

houden. Zo konden we allemaal nog eens bellen als we daar behoefte aan hadden. Dan hoorden we nog eens zijn stem. Onlangs belde mijn zoon en bleek het afgesloten te zijn, dat was wel een schok."

"Net zoals het feit dat je uit het rijksregister wordt verwijderd als je gestorven bent. Als ik nu een gezinssamenstelling opvraag, staat daar niet op dat mijn echtgenoot is overleden. Zijn naam staat er gewoon niet meer bij. Dat is toch niet zo moeilijk om hem daar nog te vernemen? Hij was en is nog altijd een deel van het gezin. Voor ons heeft hij nog altijd bestaansrecht. Er ligt ook nog altijd een witte polo over de stoel in de slaapkamer en in het vakantiehuis hangen nog werkkleren. Ik wil die niet wegstoppen."

In het perkje van Alexanders graf plantte Ellen 201 bloembollen en 48 viooltjes. In het voorjaar groeien er om beurt sneeuwvlokjes, blauwe druifjes, ranonkels, narcissen en tulpen. In de zomer cosmea, zinnia en dahlia's. "Iedereen die dat wil, mag een bloemetje afknippen en die meenemen naar huis. Dan neem je een stukje Alexander mee." Naast de bloemen is er ook de brievenbus in het graf waar je iets kan insteken. Aan de achterkant van het graf is een deurtje, dat met een sleuteltje kan worden opengedaan. "Die brievenbus is belangrijk, het geschrijf gaat over de generaties heen. Nichtjes en neefjes steken

er tekeningen in, anderen kaartjes of tekstjes. Sommige zijn gericht aan Alexander, sommige aan mij. Af en toe zit er ook iets bij van een onbekende. Dat mag. Die brievenbus zal er altijd zijn. Over alle jaren heen."

Ellen had met Alexander reizen gepland voor de komende jaren, om samen met de kinderen te doen. Nu doet Ellen die alleen met hen. "Ik ga het lijstje af. We nemen altijd een buisje mee met wat as. Dan strooien we die ergens waar we het heel mooi vinden. Zoals die keer in Botswana. De avondzon viel, we reden terug naar het kamp en de kindjes wilden het uitstrooien. Een voor een

"Zijn urne staat in de dressing boven. Als ik me dan opmaak om ergens naar toe te gaan, denk ik dat hij zou zeggen: 'Je ziet er mooi uit'"

ELLEN DESMET
WEDUWE VAN ALEXANDER

strooiden ze wat as. We nemen papa gewoon overal mee, ook al mag dat niet echt. Je moet officieel verklaren dat je die as samen houdt. Maar een beetje rebellie mag. We doen de pot open, vullen

de buisjes en verstoppen die in onze sokken."

Onverwoestbaar

Hoe het nu gaat met Ellen? Ze doet door, zoals ze eigenlijk al doordeed voor Alexander stierf. Ze kan niet anders, met vier kinderen. "Soms lijkt ik een muur waar hier en daar stenen loskomen. Ik dreig soms uiteen te vallen. Ik babbel wel nog vaak in mijn hoofd met hem. Zijn urne staat in de dressing boven. Als ik me dan opmaak om ergens naar toe te gaan, denk ik dat hij zou zeggen: 'Je ziet er mooi uit'. Let op, soms ben ik boos op die pot. Zeg ik 'godverdomme'."

En toch. Door de tranen heen, heeft Ellen iets onverwoestbaar. "De dood is er in ons gezin. Hij zit soms aan tafel. Maar er zit iets in mij dat ik samen met Alexander heb geleerd. Door de problemen met onze dochter is er enorm veel veerkracht en levenskracht. We wisten al dat het leven 'not for granted' was. We konden al om met een tegenslag. Ik denk dat mijn kinderen dat ook hebben. Als gezin blijven we staan. Zo goed en zo kwaad het kan."

Op glühweintoer met je beste vriendin?

Dat moet wel lukken met de kerststedenpocket van Libelle. Bezoek de mooiste kerstmarkten met de beste tips.

Je ontdekt ze deze week in Libelle.

Geniet van een kerst vol fonkels.

DEZE WEEK
GRATIS
KERSTSTEDEN
POCKET

Zij aan Zij

Libelle

"Zijn Facebook-profiel blijft bestaan. Ik wil geen 'ter nagedachtenis' omdat je hem dan definitief in het verleden klasseert"

ELLEN DESMET
WEDUWE VAN ALEXANDER